

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 22 marca 2011 r. w sprawie T-369/07 Republika Łotewska przeciwko Komisji Europejskiej wniesione w dniu 30 maja 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-267/11 P)

(2011/C 226/32)

Język postępowania: łotewski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White i I. Rubene)

Druga strona postępowania: Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Słowacka, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku będącego przedmiotem niniejszego odwołania;
- obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jedyny zarzut odwołania dotyczy niedochowania terminu trzech miesięcy ustanowionego w art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾.

Komisja uważa, że w swej analizie Sąd połączył zdania pierwsze i drugie art. 9 ust. 3 i w konsekwencji ta wykładnia nie jest zgodna z celami ustanowionymi we wspomnianym ustępie.

Ta wykładnia art. 9 ust. 3 dyrektywy jest sprzeczna z wykładnią dokonaną przez sam Sąd w innej sprawie, w której słusznie stwierdził, że art. 9 ust. 3 zdanie drugie stanowi odrębną podstawę prawną.

W swej wykładni art. 9 ust. 3 tej dyrektywy Komisja opiera się na dosłownym brzmieniu przepisu, który w pełni odpowiada również celowi wspomnianego przepisu. W rezultacie, w przypadku gdy Komisja odrzuci krajowy plan rozdzielenia zgłoszony przez państwo członkowskie, państwo członkowskie powinno zmienić ten plan uwzględniając zastrzeżenia podniesione przez Komisję i nie będzie mogło wykonać planu, dopóki Komisja nie przyjmie zmian. Nie ustanowiono terminu na wydanie tej pozytywnej decyzji o wydaniu zgody.

Komisja zaznacza, że sporna decyzja była decyzją w sprawie zmian do krajowego planu rozdzielenia a nie dotyczącą samego zgłoszonego krajowego planu rozdzielenia.

Jednakże, ponieważ Sąd nie orzekł, że art. 9 ust. 3 zdanie drugie tej dyrektywy ustanawia odrębne postępowanie, był on

zobowiązany do uznania zgłoszonych zmian za notyfikację nowego krajowego planu rozdzielenia i w rezultacie do niewłaściwego zastosowania terminu trzech miesięcy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-270/11)

(2011/C 226/33)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Tufvesson i F. Coudert)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując działań koniecznych do wykonania wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-185/09, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- zasądzenie od Szwecji na rzecz Komisji, na konto „Środki własne Unii Europejskiej”, kary pieniężnej w wysokości 40 947,20 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-185/09, począwszy od dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania tamtego wyroku;
- zasądzenie od Szwecji na rzecz Komisji, na to samo konto, ryczałtowej kwoty w wysokości 9 597 EUR dziennie za każdy dzień zaniechania podjęcia działań koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-185/09, począwszy od dnia orzeczenia tamtego wyroku do dnia orzeczenia wyroku w niniejszej sprawie lub, jeśli ta data jest wcześniejsza, do dnia, gdy działania konieczne do wykonania ww. wyroku w sprawie C-185/09 zostaną podjęte; oraz
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Trybunał orzekł w wyroku wydanym w dniu 4 lutego 2010 r. w sprawie C-185/09 Komisja przeciwko Szwecji, że:

„Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.”

Do dnia dzisiejszego Szwecja wciąż nie podjęła żadnego działania celem zastosowania się do wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-185/09. Komisja wniosła więc skargę na podstawie art. 260 ust. 2 TFUE i żąda orzeczenia wobec Szwecji kary pieniężnej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 6 czerwca 2011 r. — MM przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General

(Sprawa C-277/11)

(2011/C 226/34)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: MM

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku gdy wnioskodawca ubiega się o status wynikający z udzielenia ochrony uzupełniającej w następstwie odmowy nadania mu statusu uchodźcy i proponuje się, aby taki wniosek został rozpatrzony odmownie, czy nałożony na państwa członkowskie w art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾ wymóg współpracy z wnioskodawcą zobowiązuje władze administracyjne państwa członkowskiego, o którym mowa, do przekazania temu wnioskodawcy wyników takiej oceny, zanim wydana zostanie końcowa decyzja, tak aby umożliwić mu ustosunkowanie się do aspektów proponowanej decyzji, które skłaniają do udzielenia odpowiedzi odmownej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 304, s. 12.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-279/11)

(2011/C 226/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: P. Oliver, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-66/06 Komisja przeciwko Irlandii państwo to uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 260 TFUE;
- nakazanie Irlandii zapłaty na rzecz Komisji zryczałtowanej kwoty 4 174,8 EUR pomnożonej przez liczbę dni, jakie upłynęły pomiędzy datą wydania wyroku w sprawie C-66/06 a datą wykonania tego wyroku przez Irlandię bądź wyroku, jaki wydany zostanie w niniejszym postępowaniu, którakolwiek z tych dat okaże się wcześniejsza;
- nakazanie Irlandii zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 33 080,32 EUR od daty wydania wyroku w niniejszej sprawie do daty wykonania przez Irlandię wyroku w sprawie C-66/06; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Około dwa i pół roku po wydaniu wyroku Trybunału z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-66/06 stwierdzającego, że Irlandia nie podjęła środków służących pełnej transpozycji art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2–4 dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾, Irlandia w dalszym ciągu nie podjęła środków koniecznych do wykonania tego wyroku. Dlatego Komisja proponuje, aby Irlandia została zobowiązana do zapłaty grzywny oraz okresowej kary pieniężnej uwzględniającej poważny charakter tego naruszenia oraz jego wpływ na realizację celów zamierzonych przez prawodawcę wspólnotowego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40)